

VANSTEENKISTE, Constant H. (Wevelgem 7 oktober 1869 – Ieper 19 september 1948).

Is vooral bekend als vernieuwer van de vlasindustrie. Zo legde Vansteenkiste in 1900 de basis voor de eerste coöperatieve stoomzwingelarij en stelde in 1905 een kunstmatige roterij in bedrijf (ter vervanging van het roten in de Leie). Samen met zijn broer Jozef en diens zoon Constant bekwam hij meer dan 60 octrooien in minstens 16 landen. Heel vaak trok hij naar het buitenland om advies te geven of om nieuwe ideeën op te doen.

Vansteenkiste hoopte door zijn activistisch engagement (**activisme**) tijdens de Eerste Wereldoorlog de heropbloei van de economie, in het bijzonder de vlasnijverheid in het Kortrijkse, te kunnen bewerkstelligen. Hij werd in 1918 lid van de **Raad van Vlaanderen**. Na de oorlog week hij uit naar Nederland. In juli 1920 werd hij bij verstek veroordeeld tot twintig jaar dwangarbeid. In 1922 trok hij naar Duitsland, waar hij een betrekking kreeg als adviseur van het grote moderne vlasbedrijf Küchenmeister in Freiburg (Saksen). Na het overlijden van zijn vrouw in Leipzig (1928) en de goedkeuring van de zogenaamde **Uitdovingswet** (1929), ging hij in Ieper wonen. Daar werd hij beheerder van een fabriek van vlasbewerkingsmachines. Hij doceerde ook vlastechniek aan de Hogere Technische School in Kortrijk. In mei 1942 nam hij in Kortrijk deel aan de stichtingsvergadering van het Rijksvlasinstituut. Op 1 juli 1946 werd hij vervallen verklaard van zijn politieke en burgerlijke rechten, onder meer wegens lidmaatschap van het **Vlaamsch Nationaal Verbond** en **Duitsch-Vlaamsche Arbeidsgemeenschap** en het ontvangen van gelden van de **Bormscommissie**. Na het indienen van een aanvraag tot herziening bij de burgerlijke rechtbank van eerste aanleg, kreeg Vansteenkiste op 8 november 1949 volledig herstel van deze rechten.

LITERATUUR: L. Buning, 'Constant Hilaire Vansteenkiste', in *NBW*, VII, 1977; – B. Dewilde, *Twintig eeuwen vlas in Vlaanderen*, 1983; – D. Merlevede, *Omwillen van het vlas. De 'Mémoires' van Constant Vansteenkiste*, 1988.

NIKLAAS MADDENS